

РЕШЕНИЕ

№ 6139

гр. София, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 21.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2228** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.74, ал.2 от Закона за защита на дискриминацията (ЗЗДискр.) във вр.с чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, подадена от Н. Л. Л. от [населено място], [улица], вх.А, ет.4, ап.15, ЕГН: [ЕГН], чрез адв. К., срещу Министерството на вътрешните работи, с която е предявен иск за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди в общ размер на 30 675.13 лв., както следва:

А/ Имуществени вреди (преки загуби), представляващи неизплатено на ищеца вещеве доволствие, дължимо за периода на командироването му в мисията на ООН в К. от 28.06.2006 г. до 07.01.2009 г. в общ размер на 800 лв., ведно със законната лихва от 18.09.2019 г. до пълното изплащане на сумата, произтичащи от осъществена спрямо ищеца пряка дискриминация от Министъра на вътрешните работи, който в качеството му на орган по назначаване е осъществил по-неблагоприятно третиране на ищеца в сравнение с държавните служители на същото ведомство чрез лишаване от заплащане на полагащото му се веществено доволствие.

Б/ Имуществени вреди (пропуснати ползи), представляващи неизплатени на ищеца трудови възнаграждения, дължими за периода на командироване в мисията на ООН в К. от 28.06.2006 г. до 07.01.2009 г., в общ размер на 26 875,13 лв., ведно със законната лихва от 18.09.2109г. до пълното изплащане на сумата, произтичащи от осъществена

пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 и чл. 6 от Министъра на вътрешните работи, който в качеството си на орган по назначаване, е осъществил спрямо мен по-неблагоприятно третиране в сравнение с държавните служители на същото ведомство чрез лишаване от заплащане на дължимото ми трудово възнаграждение.

В/ Неимуществени вреди, претърпени от ищеца, изразяващи се в професионално и житейско неудовлетворение, чувство на срам и ощетеност, подронен авторитет пред колегите на ищеца от международните полицейски мисии, накърнено човешко достойнство и граждански права, психически стрес и безпокойство, в размер на 3 000 лв., ведно със законната лихва от 18.09.2019 г. до пълното изплащане на сумата, произтичащи от осъществена спрямо ищеца пряка дискриминация от Министъра на вътрешните работи, който в качеството му на орган по назначаване е осъществил по-неблагоприятно третиране на ищеца в сравнение с държавните служители на същото ведомство чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер.

Претендират се и сторените по делото разноски.

Ищецът твърди се, че претендираните вреди произтичат от осъществена от Министъра на вътрешните работи спрямо ищеца пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 и чл.6 ЗЗДискр., установена с Решение № 186/07.06.2017 г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД) по преписка № 84/2009 г., потвърдено с Решение № 5989 от 24.10.2017 г. на АССГ, постановено по адм.дело № 8167/2017 г., оставено в сила с Решение № 12411 от 18.09.2019 г. на ВАС, постановено по адм.дело № 725/2018 г.

Исковите претенции на Н. Л. срещу Министерство на вътрешните работи (МВР), се основават на твърденията, че той като държавен служител от МВР, за периода от 28.11.2006 г. до 30.11.2008 г. е бил командирован за участие в качеството на полицейски наблюдател в Мисията на ООН в К. (UNIMIK), като със Заповед рег.№ RB202004-001-04-K-2676/20.11.2006 г. на Министъра на вътрешните работи е назначен на същата длъжност в рамките на притежаваната категория по щат "Мисии на международни организации" при Национална служба "Полиция" при МВР, разрешен му е неплатен отпуск, считано от датата на заминаване /л.18/. След завръщането си на 07.01.2009 г. от мисия Л. е бил преназначен със заповед на Министъра на вътрешните работи на длъжност разузнавач IV-та степен в Криминална полиция във П РУ-СДВР.

Ищецът излага твърдения, че Министърът на вътрешните работи, вследствие на осъществена пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 и чл.6 ЗЗДискр., установена с влязло в сила Решение № 186/07.06.2017 г. по преписка № 84/2009 г. на КЗД, поправено с Решение № 203/30.06.2017 г. на КЗД, в качеството си на орган по назначаване, е осъществил спрямо ищеца по-неблагоприятно третиране в сравнение с държавните служители на същото ведомство на работа в Република България чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер, е причинил на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в професионално и житейско неудовлетворение, чувство на срам, ощетеност, подронен авторитет пред колегите от международните полицейски мисии, накърнено човешко достойнство и граждански права, психически стрес и безпокойство в размер на 3 000.00 лева.

Твърди, че Министърът на вътрешните работи е причинил на Н. Л. и имуществени вреди – преки загуби – в размер на 800 лв., произтичащи от пряка дискриминация по

смисъла на чл.4, ал.2 и чл.6 ЗЗДискр., който в качеството си на орган по назначаване е осъществил спрямо ищеца по-неблагоприятно третиране в сравнение с държавните служители на същото ведомство на работа в Република България. В тази връзка в исковата молба се посочва, че за периода, ищецът не е осигуряван с вещеве доволствие или парична равностойност в структурите на МВР. Размерът на вещевото оборудване, съгласно чл.204, ал.2 ЗМВР /в редакцията му за процесния период/ на държавните служители в МВР се осигурява работно и униформено облекло и друго вещеве имущество и снаряжение, а на неносещите униформа –левовата равностойност на униформеното облекло. Съгласно чл.204, ал.6 ЗМВР /в редакцията му за процесния период/ условията и редът се определят ежегодно със заповед на Министъра на вътрешните работи. И въпреки Заповед рег.№ Из-829/10.05.2007 г., изменена и допълнена със Заповед рег.№ Из-579/08.04.2008 г., и двете на Министъра на вътрешните работи, за периода на участието на ищеца в международната мисия в К., не е била осигурена левовата равностойност за униформено облекло като вещеве доволствие, в общ размер на 800 лв.

С тези доводи са обосновани исковите претенции на Н. Л. Л. за претърпени имуществени и неимуществени вреди, като пряка последица от дискриминацията в подробно описаните размери, ведно със законната лихва от началото на незаконосъобразните действия до окончателното изплащане на посочените суми.

В с.з. ищецът се явява лично и с адв.К., поддържа исковата молба по заявените в нея съображения. Прави изменение на иска във връзка с констатациите на вещото лице – икономист, съгласно допуснатата и приета по делото съдебно-икономическа експертиза – иска изменение на общия размер на претендираните имуществени и неимуществени вреди, в посока намаление, както следва: от 29 802.14 лв. на 26 002.14 лв. (за пропуснати ползи); имуществени вреди в размер на 800.00 лв. (за действително претърпени вреди) и неимуществени вреди в размер на 3 000 лв. Съдът допусна същото с протоколно определение от 21.07.2022 г., с което допусна исканото изменение на иска по отношение на неговия размер. Ищецът претендира разносните по настоящото дело, съобразно представен списък.

Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК, е постъпил отговор от Министерство на вътрешните работи на Република България, в който се излага становище за недопустимост, и при условията на алтернативност неоснователност и недоказаност на исковата претенция, отделно от това отправя възражение за изтекла погасителна давност на предявените искове. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозирания отговор. В с.з. ответникът чрез юк.Р. моли Съда да отхвърли предявената искова молба и претендира юрисконсултско възнаграждение. Отравя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение

С. градска прокуратура чрез прокурор К. излага становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

След преценка на събраните по делото доказателства Съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, а и от представените доказателства се установява, че ищецът Н. Л. Л., като държавен служител от МВР за периода от 28.11.2006 г. до 30.11.2008 г. е бил командирован за участие като полицейски наблюдател в Мисията на ООН в К. (UNIMIK), като със Заповед № RB202004-001-04-K-2676/20.11.2006 г. на

Министъра на вътрешните работи е назначен на същата длъжност в рамките на притежаваната категория по щат "Мисии на международни организации" при Национална служба "Полиция" при МВР, му е разрешен неплатен отпуск, считано от датата на заминаване. След завръщането си от мисия Н. Л. Л. е бил преназначен със заповед на Министъра на вътрешните работи на длъжност разузнавач IV-та степен в Криминална полиция във П РУ-СДВР.

С Решение № 186/07.06.2017 г. на КЗД е установено, че държавни служители на МВР, включително и ищецът Н. Л., по време на участие в Мисия на ООН в К. (UNIMIK), в качеството на държавен служител на МВР в процесния период е третиран по-неблагоприятно от Министъра на вътрешните работи в качеството на орган по назначаване в сравнение с държавни служители на същото ведомство, чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер, което представлява пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗДискр. по признак "обществено положение" и нарушение на чл.6 ЗЗДискр. /л.79-91/.

КЗД се произнася по случая с Решение № 203/30.06.2017 г., относно поправка за допуснатата явна фактическа грешка в Решение № 186/07.06.2017 г., като решението не е обжалвано и е влязло в сила /л.92-93/.

Решение № 186/07.06.2017 г. по преписка № 84/2009 г. на КЗД е обжалвано по съдебен ред от Министъра на вътрешните работи, като с Решение № 5989 от 24.10.2017 г. на АССГ по адм.дело № 8167/2017 г. жалбата е отхвърлена. Съдебното решение е обжалвано пред ВАС, който с Решение № 12411 от 18.09.2019 г. по адм.дело № 725/2018 г. го е оставил в сила /л.94/.

От представените по делото доказателства по делото се установява още, а и не е спорно между страните, че към датата на завеждане на исковата молба, ищецът не работи в структурите на МВР, поради пенсиониране за навършване на стаж и възраст. В хода на съдебното производство от страна на ответника са представени Заповед рег.№ Из-829/10.05.2007 г. на Министъра на вътрешните работи за определяне на размера на сумите за униформено облекло и друго вещеве имущество и снаряжение на държавните служители, които носят униформа, левовата равностойност на униформеното облекло на държавните служители, неносещи униформа, както и сумата за облекло на лицата, работещи по трудово правоотношение за 2007 г., Заповед № Из-1243/10.07.2007 г. на Министъра на вътрешните работи за изменение и допълнение на Заповед рег.№ Из-829/10.05.2007 г., с която е променен размерът на униформеното облекло или неговата легова равностойност /л.251/, както и Заповед рег.№ Из-579/08.04.2008 г. на Министъра на вътрешните работи за определяне на размера за униформено облекло и друго вещеве имущество и снаряжение на държавните служители, които носят униформа, левовата равностойност на униформеното облекло на държавните служители, неносещи униформа, както и сумата за облекло на лицата, работещи по трудово правоотношение за 2008 г. /л.190-192/.

Представена е Справка за получено вещеве доволствие за периода от 2006 г. – 2009 г. на служители от МВР, участвали в международни мисии на ООН в К., изготвена от Дирекция "Управление на собствеността и социални дейности", съгласно която за 2006 г., ищецът е получил 240 лв. с наредена поръчка 11460/18.10.2006 г.; за 2007 г. ищецът не е получил веществено доволствие на осн. зап. К – 2676/20.11.2006 г., мисия К.; за 2008 г. не е получавал вещеве доволствие на осн.зап. К-2676/20.11.2006 г.,

мисия К.; за 2009 г. е получил 400.00 лв., списък-ведомост У-11267/19.12.2009 г. на Дирекция ПОП, МВР /л.193/.

В хода на съдебното производство във връзка с твърденията на ищеца за причинените му имуществени вреди и изчисляване на законната лихва, в хода на съдебното производство се допусна съдебно-икономическа експертиза с вещо лице А. П., която даде заключение по следните задачи след запознаване с материалите по делото:

1. Какъв е размерът на възнаграждение за категория и длъжност, както и допълнително възнаграждение за работата на ищеца, дължими за периода на неплатения отпуск при командироването му за участие в международната мисия на ООН – UNIMIK – К. за времето от 28.11.2006 г. до 07.01.2009 г.

2. Какъв е размерът на сумите за вещеве доволство, които се дължат от МВР за 2007 г. и 2008 г. при участие на ищеца в международната мисия на ООН - UNIMIK – К. за периода от 28.11.2006 г. до 07.01.2009 г.

3. Да се определи дължимата законна лихва за претендираните от ищеца обща сума за претърпени имуществени вреди /преки загуби и пропуснати ползи/ от датата, от която тя е станала изискуема до датата на подаване на исковата молба.

Съгласно експертното заключение, по задача 1, вещото лице е установило, че размерът за възнаграждение за категория и длъжност, както и допълнително възнаграждение за работата на ищеца, дължими за периода на неплатения отпуск при командироването му за участие в международната мисия на ООН - UNIMIK – К. за времето от 28.11.2006 г. до 07.01.2009 г. е общо в размер на 25 868.14 лв. По задача 2 вещото лице е установило, че размерът на сумите за вещеве доволство, които се дължат от МВР за 2007 г. и 2008 г. при участие на ищеца в международната мисия на ООН - UNIMIK – К. за времето от 28.11.2006 г. до 07.01.2009 г., е 400 лв. за 2007 г. и 400 лв. за 2008 г. По третата задача дължимата законна лихва е изчислена от 18.09.2019 г., като това е датата на Решение № 12411 от 18.09.2019 г. на ВАС по адм.дело № 725/2018 г., с което сумата е станала изискуема, до датата на подаване на исковата молба – 08.03.2021 г. Размерът на лихвата върху сумата за възнаграждение за категория и длъжност, както и допълнително възнаграждение за работата на ищеца, дължими за периода на неплатения отпуск при командироването му за участие в международната мисия на ООН - UNIMIK – К., определена от вещото лице е 3 865.97 лв., посочена в таблица 2 от заключението. Размерът на лихвата върху сумите за вещеве доволство, които се дължат от МВР за 2007 г. и 2008 г., определена от вещото лице е 119.55 лв.

Съдът кредитира експертното заключение като компетентно изготвено и даващо отговор на поставените задачи. Същото е мотивирано, съответства на събраните доказателства и следва да се приеме и за обосновано, предвид подробно изложената от вещото лице аргументация, послужила за формиране на експертните изводи. Експертът е анализирал коректно събраните доказателства и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Отговорил е изчерпателно на поставените въпроси, след съвкупна проверка и анализ на всички относими към спора факти.

По делото бяха разпитани следните свидетели:

Б. И. В.. Свидетелят заяви, че познава ищеца, тъй като са бивши служители на МВР, заедно са били изпращани по мисии в А. и К. през 1996 г., и след това през 2006 г. до м.януари 2009 г. в К., като полицейски наблюдатели от Република България. За тези мисии имало конкурс във връзка с кои служители да бъдат изпратени. Свидетелят

заедно с ищеца са спечелили такъв конкурс. В К. са били изпратени на мисия, като полицейските наблюдатели следвало да бъдат в неплатен отпуск. От страна на свидетеля до съда се представи за сведение Постановление № 260/2003 г. на Министерски съвет за заплащане по време на мисия на кадровите служители. Уточнява, че между полицейските служители като него и ищеца имало разлика с другите служители, изпратени на мисия, давайки пример, че военните освен командировъчни са получавали и основна заплата и допълнителна заплата и по 100 евро за риск. Заявява, че той и колегите му били неудовлетворени, било обидно. Допълва, че по време на мисията, предвид че се "знаело, че българите са бедни", при събиране на парични средства за почерпки, от тях не са събирани пари, поради тази причина. При събиранията с други техни колеги е обменян опит с тях, но свидетелят, както и ищецът изпитвали неудобство, тъй като са били в неплатен отпуск, и от предоставеното им като командировъчни се налагало да заделят за семействата си, предвид че по това време децата им били ученици. Заявява, че този закон е приет по време на правителството на И. К., а именно да не се изплащат заплати на служители, които са изпратени на мисия, а само право на командировъчни. Това не се зачитало и като трудов стаж, и при момента на пенсиониране, периода, в който са били на мисия не е взет предвид, поради това получили по-нисък размер на пенсия. Относно размера на командировъчните заявява, че бил около 2 200.00 евро.

П. П. Д.. Свидетелят заяви, че познава ищеца Н. Л. Л. от 1986 г., от Детска педагогическа стая, Второ РУ. Заявява, че ищецът е заминал като експерт на мисия в К. през 2006 г., и това е била последната такава мисия, на която ищецът е бил изпращан. Мисията била за период от две години. Допълва, че след завръщането от мисията, ищецът започнал работа във Второ РУ като оперативен работник. Заявява, че с ищеца са в приятелски отношения, работят заедно, като имат дежурства от 24 часа, респективно почивни дни от 72 часа. За конкретния случай, допълва, че ищецът не е споделял подробности, но знае, че това е бил много неприятен период за Л., който не е бил доволен от заплащането. Заявява, че след като Л. се е пенсионирил, неговата пенсия е била в по-нисък размер от пенсията на свидетеля. На по-късен етап, ищецът споделил с него, че ще си търси правата, тъй като е бил ошетен. Знае, че по време на мисията, ищецът е бил в неплатен отпуск, както и че по време на същата е получавал заплащане във валута, но не знае размерът на получаваното. При среща, ищецът му споделил, че е бил ошетен от това, че ще бъде в неплатен отпуск по време на мисията, и това е довело до по-нисък размер на получаваната от него пенсия. Относно размерът на възнагражденията, полагащи се по време на мисия, свидетелят заявява, че от негови познати знае, че е между 1 500.00 – 2 000.00 долара, което е крайно недостатъчно. Допълва, че работата по време на мисия е била свързана с ровене на трупове, а заплащането недостатъчно. За ищеца заявява, че по време на мисията е бил експерт за установяване на самоличност на трупове в общи гробове, като са правили ексхумации.

Съдът ще коментира свидетелските показания при излагане на своите правни изводи.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха следните **писмени доказателства**, представени от ответника: в с.з. на 31.03.2022 г. – Платежни бележки, издадени от П РУ, ПУ Нови Искър, СДВР /л.243/; в с.з. на 31.03.2022 г. - Заповед рег.№ Из-829/10.05.2007 г. и Заповед рег.№ Из-1243/10.07.2007 г. на Министър на вътрешните работи /л.250/.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигана до следните правни изводи:

Съгласно чл.74, ал.2 ЗЗДискр. в случаите, когато вредите са причинени на граждани от незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица, искът за обезщетение се предявява по реда на ЗОДОВ. Елементите на фактическия състав на

предявения иск с правно основание чл.74, ал.2 ЗЗДискр. са: влязло в сила решение на КЗД, с което е установено, както извършеното нарушение, изразяващо се в незаконен акт, действие или бездействие на държавен орган или длъжностно лице, така и нарушителя и засегнатото лице, наличието на претърпяна вреда и причинна връзка между установената дискриминация и вредата. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Съгласно Тълкувателно постановление № 1 от 16.01.2019 по адм.дело № 1/2016 Г., ОСС от ГК от ВКС и ОСС от I и II Колегия на ВАС: Законът за защита от дискриминация предвижда различна подсъдност само в случаите по раздел I, когато се претендират вреди от нарушение на права по този или други закони, уреждащи равенство в третирането, в зависимост от органа, причинил неравенството в третирането, в хипотезата на чл.74, ал.2 от закона във връзка с чл.128, ал.1, т.5 АПК, като исковете се предявяват по реда на ЗОДОВ. Разпоредбата на чл.71 ЗЗДискр. съдържа хипотезите за защита правата на увредените лица във всички случаи, когато не е проведено производство пред Комисията за защита от дискриминация, без оглед на това дали дискриминационното поведение е осъществено от субект, равнопоставен на ищеца или дискриминацията е осъществена при или по повод административна дейност. Разпоредбата на чл.71 ЗЗДискр.не е в противоречие с чл.74 от същия закон, в която не се съдържа уредба, даваща възможност за предявяване на самостоятелни искове за установяване факта на дискриминация и осъждане на ответника да преустанови нарушението и да възстанови положението преди нарушението, както и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения, от което следва, че при предпоставки и по двете алинеи на чл.74 от закона, текстът е приложим само ако е проведено производство пред КЗД.

В тази хипотеза компетентните административни съдилища взимат под внимание съществуването на вреди в причинно-следствена връзка с установен от КЗД, като специализиран административен орган, акт на дискриминация. По аргумент от чл.1, ал.2 ЗОДОВ, исковете по чл.1, ал.1 от закона се разглеждат по реда, установен в АПК. В същият смисъл е предписанието на чл.203 АПК, съгласно който исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на глава XI "Производства за обезщетения" от АПК.

Отговорността на държавата по чл.1 ЗОДОВ е безвиновна, обективна отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от чужди незаконни действия или бездействия при и по повод изпълнение на административна дейност, и в тази връзка чл.7, ал.1 ЗОДОВ определя, че искът за обезщетение се предявява срещу органите по чл.1, ал.1, от чийто незаконни актове, действия и бездействия са причинени вредите. Съгласно чл.205 АПК искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Следователно, пасивно легитимиран ответник по исковете за обезщетение е юридическото лице, с което съответното длъжностно лице - пряк причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. В този смисъл е и т.6 от ТР № 3/2004 г. на ВКС по тълк.гр.дело № 3/2004 г., ОСГК. В настоящия случай такова юридическо лице е МВР, съгласно чл.2, ал.2 ЗММВР, като исковете за обезщетение срещу това юридическо лице, са насочени срещу надлежния ответник, притежаваш самостоятелна правосубектност.

При така изложените съображения Съдът намира, че исковите претенции са процесуално допустими, като предявени от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес, с оглед фактическите твърдения, че е претърпял имуществени и неимуществени вреди, вследствие на допуснати по отношение на него дискриминационни действия по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗДискр.

На първо място по отношение на отпразеното от ответника възражение за изтекла

погасителна давност, Съдът намира следното:

Съгласно § 1 от ЗР на ЗОДОВ за неуредените в този закон въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони. След като в ЗОДОВ не е предвиден срок за предявяване на исковете, то следва да намери приложение общата погасителна давност по разпоредбата на чл.110 ЗЗД. С изтичането на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Давността започва да тече от момента в който вземането е станало изискуемо, като в случая на непозволено увреждане, от прекратяване на увреждащите действия или от момента на прекратяване на фактическото състояние, когато увреждането е следствие от бездействие. В този смисъл и Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по гр.дело № 3/2004 г. на ОСГК, според което обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. От така определените моменти на изискуемост се дължи мораторна лихва.

В случая неоснователно е позоваването на изтекла погасителна давност от страна на ответника. От една страна възражението за изтекла давност е въпрос по съществуването на спора и наличието и обуславя неоснователност на иска, а не условие за допустимост на иска. От друга страна претенцията за обезвреда е заявена на 08.03.2021 г., когато все още не е изтекъл пет годишния период, считано от 18.09.2019 г. – датата на влизане в сила Решение № 186/07.05.2017 г. на КЗД, вследствие отхвърляне на оспорването му с Решение № 5989 от 24.10.2017 г. на АССГ по адм.дело № 8167/2017 г., оставено в сила с Решение № 12411 от 18.09.2019 г. на ВАС по адм.дело № 725/2018 г.

В тази връзка следва да бъде направена разлика между погасителната давност по чл.52, ал.1 ЗЗДискр. и давността по § 1 от ЗР на ЗОДОВ във вр.с чл.110 ЗЗД. Давността по чл.52, ал.1 ЗЗДискр. за образуване на производство пред КЗД, която Съдът не да следва да коментира, е преодоляна с Решение № 186/07.05.2017 г. на КЗД по преписка 84/2009 г. и цитираните съдебни решения.

Погасителната давност по § 1 от ЗР на ЗОДОВ във вр.с чл.110 ЗЗД започва да тече от установяване на нарушението на дискриминационното законодателство – т.е. от момента в който вземането е станало изискуемо. Последното става изискуемо след влизане в сила на решението с което е установена дискриминацията - Решение № 186/07.05.2017 г. на КЗД по преписка 84/2009 г., а това е постановяването на окончателно решение на ВАС по адм.дело № 725/2018 г. – 18.09.2019 г. Следва да бъде посочено още, че принципно давността не тече докато трае съдебният процес относно вземането (по аргумент от чл.115, б.Ж от ЗЗД)

С оглед гореизложеното следва да бъде отхвърлено възражението за погасяване по давност на вземането.

Съдът намира предявените искове за основателни и доказани.

Правната уредба за участие на държавни служители на МВР в мисии извън територията на страната в периода 2006 г. до 2008 г. и непосредствено след това се съдържа в чл.212, ал.1, т.7 ЗМВР (отм.). Съгласно тази разпоредба в приложимата и редакция, държавните служители имат право на неплатен отпуск за времето на участие в мисии на международни организации, като за срока на изпълнение на длъжността в международната организация, на служителя се разрешава ползването на този вид отпуск. Такъв е ползвал и ищецът при участието му в мисия на ООН в К. и за времето на участие в тази мисия от страна на МВР не му е изплащано възнаграждение. Съгласно действащото законодателство към онзи момент, министърът в рамките на своите правомощия е определил установения ред за участие на българските полицейски наблюдатели изпращани за участие в мисии на международни организации в Инструкция № Из-971/30.06.2006 г., отменена с Инструкция за подбора, подготовката и преминаване на служба на служители от МВР, изпращани за участие в мисии на международни организации, утвърдена със Заповед рег. № МЗ-11/05.06.2007 г. Последната е прогласена за нищожна с Решение № 14946 от 08.12.2009 г. на ВАС по адм.дело № 5837/2009

г., обн. В ДВ бр. 57/27.07.2010 г. В чл.5 на Инструкция № Из-971/30.06.2006 г., респ. в чл.7 от Инструкция № МЗ-11/05.06.2007 г. са посочени изискванията, на които следва да отговарят кандидатите за участие в мисии на международни организации, като съгласно ал.2 на двете разпоредби, към кандидатите могат да се предявяват и допълнителни изисквания, съобразно постигнатите международни договорености и споразумения.

Както се установи, през процесния период Н. Л. е бил държавен служител в МВР, и това му качество не е променено за периода на участие в мисията. Служебното му правоотношение е запазено и след приключване на мисията, като той е назначен на съответната на длъжността и професионалния си опит длъжност. Следователно, като участник в мисия на ООН в К., ищецът и държавните служители на МВР, изпълняващи служебните си задължения на територията на Република България, имат едно и също качество на държавни служители на посоченото ведомство с произтичащите от това право на възнаграждение, осигуровки в пълен размер и вещеве доволствие. По делото се установи, че за процесния период са издадени две заповеди на Министъра на вътрешните работи рег.№ Из-829/10.05.2007 г. и рег.№ Из-579/08.04.2008 г. Представените заповеди регламентират, че държавните служители и работещите по трудово правоотношение получават униформено облекло или левовата равностойност в определените размери. В периода на участие в мисията от 28.11.2006 г. до 30.11.2008 г., вещеве доволствие за ищеца за 2007 г. и за 2008 г. не е изплащано, същото е било за сметка на изпратените на международна мисия служители, тоест за негова сметка. За времето на участие в международна мисия ищецът, като полицейски наблюдател (държавен служител в МВР) не е получавал и възнаграждение за извършената дейност, а изплатените му осигурителни вноски за пенсия са били в намален размер.

Съдът намира, че е налице несъответствие с гарантираното в чл.48, ал.5 от Конституцията на Република България, право на заплащане, съответстващо на извършената работа, във връзка с лишаването на служителите на МВР от заплащане на възнаграждение по време на командироването им в мисии на международни организации, извършвайки дейност, имаща характеристиката на държавна служба в МВР на РБ.

Принципите, задачите, дейностите, устройството и управлението на МВР и статутът на служителите в него се уреждат от ЗМВР и Правилника за прилагането му. Основни принципи на дейността в чл.4, ал.1 и ал.3 на ЗМВР са издигнати спазването в дейността на Конституцията, законите и международните договори, по които Република България е страна. Сред основните задачи на МВР е включено и международното сътрудничество (чл.6 ЗМВР), като за изпълнението му ЗМВР предвижда в чл.7 сред основните дейности осъществяването на сътрудничество с други държавни и международни органи и организации. Съгласно чл.191, ал.1, т.8 ЗМВР (в редакцията за процесния период), "Държавният служител може да бъде назначаван без конкурс на друга длъжност в рамките на притежаваната категория..." при "участие в мисии на международни организации". Действащата в процесния период норма на чл.153 ППЗМВР предвижда министърът "в рамките на числения състав на МВР" да "утвърждава щатове за участие в международни мисии или в международни организации въз основа на договори, по които Република България е страна" (редакция обн. ДВ. бр. 47/2006 г.). Сътрудничеството на МВР с други държавни и международни органи и организации се регламентира както от националното законодателство, така и от различни международни договори. Горепосочената дейност на МВР, която е част от законово определените основни дейности на министерството способства за участието на Република България във военни и мироопазващи мисии или операции на ООН, ЕС и НАТО, като една от важните форми, чрез които страната ни реализира националната си политика за сигурност и това изрично е отбелязано и в Концепцията за участие на Република България с военни контингенти в операции зад граница, приета с Решение на Народното събрание (ДВ, бр. 31/2005 г). С оглед така установените обстоятелства е очевидно, че извършваната дейност от служителите на МВР, доколкото е в изпълнение на задължения на държавата по договори с международни организации и независимо от всичките особености свързани с промяната на правния статут на

служителя, мястото на изпълнение и характера на работата има характер на държавна служба в МВР на Република България.

В конкретния случай, първата предпоставка е изпълнена, доколкото с Решение № 186/07.06.2017 г. по преписка № 84/2009 г. на КЗД е установена пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗДискр по признак "обществено положение" и нарушение на чл. 6 от ЗЗДискр. при третирането на жалбоподателите, сред които и ищецът по време на участието им в мисия на ООН в К. UNMIK, в качеството му на държавни служители в МВР. Административният орган е приел, че в процесния период тези държавни служители са третирани по-неблагоприятно от Министъра на вътрешните работи като орган по назначаване в сравнение с държавните служители на същото министерство чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер.

В мотивите на Решение № 186/07.06.2017 г. КЗД е посочила, че разпоредбата на чл.212, ал.1, т.7 ЗМВР в редакцията до изменението му през 2010 г. и подзаконовите нормативни актове, Заповед № Из-829/10.05.2007 г. и Заповед № Из-579/08.04.2008 г. на Министъра на вътрешните работи, поставят държавните служители в по-неблагоприятно положение по признак "обществено положение" спрямо служителите от същото ведомство, които не участват в международни мисии по отношение на плащането, осигуряването и вещевото доволствие. Комисията е посочила, че в случая става въпрос за ненавременни или неправилни действия от страна на правно задължения субект – министъра на вътрешните работи, докато към момента на постановяване на решението са извършени промени в законодателството, с което това неблагоприятно третиране е преустановено, като за времето на участие в мисия държавните служители в МВР получават месечно възнаграждение, допълнително възнаграждение, униформено облекло и отличителни знаци.

Съгласно чл.4, ал.2 ЗЗДискр. "пряка дискриминация" е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Разпоредбата на § 1, т.7 от ДР на ЗЗДискр. (изм. - ДВ, бр. 105 от 2016 г.) определя, че "неблагоприятно третиране" е всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл.4, ал.1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл.4, ал.1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица.

Предвид посочените по-горе мотиви в решението на КЗД, е установено по-неблагоприятно третиране, представляващо пряка дискриминация, т.е. в случая е налице произнасяне на Комисията за защита от дискриминация за установено нарушение на разпоредбите на ЗЗДискр. с влязъл в сила акт по чл.65 ЗЗДискр., с който е установен правопораждащия претендираното правно обезщетение акт на дискриминация.

Налице е и вторият елемент от фактическия състав за реализиране на отговорността, а именно настъпили имуществени и/или неимуществени вреди за ищеца. Имуществените вреди представляват претърпяна загуба и/или пропуснатата полза. За да е налице претърпяна загуба е необходимо нещо да съществува в патримониума на ищеца и в резултат на незаконосъобразен акт, действие или бездействие, в случая на дискриминационен акт, действие и бездействие, да се е стигнало до неговата липса, погиване, увреждане, т. е. до намаляване на имущественото състояние, до обедняване с нещо. От друга страна пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото би се намирало, в случай че незаконосъобразният акт или действие, респ. бездействие, в случая дискриминационен акт не бе рефлектирал върху него, съпоставено с имуществото към момента на увреждането. Само ако бъде доказано, че единствено по причина на въздействие върху имуществото от страна на незаконосъобразния акт или действие, респ. бездействие, в случая дискриминационен акт то е могло да бъде увеличено, претенцията може да се приеме за основателна.

В закона няма легална дефиниция на понятието "неимуществени вреди", но в съдебната

практика и в теория е прието, че в понятието се включват претърпените болки и страдания, представляващи негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и социален дискомфорт в определен период от време.

От събраните писмени и гласни доказателства по делото, включително кредитираната СИЕ, се установява, че за ищеца са настъпили имуществени вреди за периода от 28.11.2006 г. до 30.11.2008 г., под формата на пропуснати ползи - от неизплатените трудови възнаграждения за периода на командироване, когато ищецът е бил в неплатен отпуск, от заплащането на които е бил лишен, както и под формата на претърпени загуби – за осигуряване на вещеве доволствие, от осигуряването на което ищецът е бил лишен. В тази насока е необходимо да се посочи, че съгласно Заповед № К-2778/12.12.2006 г. на Министъра на вътрешните работи, вещевото доволствие е за сметка на полицейските наблюдатели - участници в международни мироопазващи мисии и в този смисъл същото е било поето изцяло за сметка на ищеца.

Налице е и третият елемент от фактическия състав на отговорността по чл.74, ал.2 ЗЗДискр., а именно пряка причинно-следствена връзка между осъществената дискриминация по отношение на ищеца и причинените му имуществени и неимуществени вреди. Причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. Причинната връзка следва да бъде доказана във всеки конкретен случай. В случая от събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява по категоричен начин, че ищецът е претърпял описаните имуществени вреди - неосигурено вещеве доволствие и неизплатени трудови възнаграждения за процесния период и неимуществени вреди, изразяващи се в описаните по-горе негативни преживявания, в резултат на дискриминационните актове и действия на Министъра на вътрешните работи, изразяващи се в лишаване от заплащане на възнаграждение и вещеве доволствие, което представлява пряка дискриминация по признак "обществено положение" по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗДискр. и нарушение на чл.6 ЗЗДискр. Вредите, които са причинени на ищеца са по повод и във връзка с дискриминационните актове и действия на Министъра на вътрешните работи. Съдът приема наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между дискриминационните актове и действия и настъпилите вреди.

Въз основа на приетото и неоспорено по делото експертно заключение по назначената СИЕ, Съдът приема исковете за основателни и доказани по основание и размер. С оглед СИЕ следва да се приеме категорично, че размерът на трудовото възнаграждение, което би получил ищецът през процесния период, в който е бил командирован на мисия в К. от 28.11.2006 г. до 07.01.2009 г. за заеманата от него длъжност в МВР, ако през този период не е бил в неплатен отпуск, възлиза на 25 868.14 лв. Същата тази сума, включва освен размера на трудовото възнаграждение, но и сумата за храна.

Съгласно СИЕ, размерът на сумите, полагащи се за вещеве доволство, дължими от МВР за 2007 г. и 2008 г. при участието на ищеца в мисията на ООН в К. е в общ размер на 800.00 лв., от които 400.00 лв. за 2007 г. и 400.00 лв. за 2008 г. Следователно исковата претенция в общ размер на 800.00 лв. следва да бъде уважена.

Следователно и предвид установеното, полагащото се обезщетение за причинени имуществени вреди – пропуснати ползи и съгласно допуснатото изменение на исковата претенция по молба на ищеца е в размер на 26 002.14 лв., в тази връзка исковата претенция за причинени имуществени вреди следва да бъде уважена за сумата от 25 868.14 лв., представляваща пропуснати ползи и следва да бъде отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер от 26 002.14 лв.

По отношение на размера на претендираните с исковата молба претърпени неимуществени вреди:

По начало неимуществените вреди представляват засягане на честта, достойнството, доброто име на лицето в обществото, болките и страданията, които то е изживяло, както и всички други негативни преживявания в резултат на увреждането. Специалният закон не уточнява как се определя размерът на неимуществените вреди, поради което субсидиарно следва да се

прилага гражданското законодателство и по-конкретно чл.52 ЗЗД, който дава възможност за определянето им по справедливост. Неимуществените вреди подлежат на доказване и не се предполагат, поради което ищецът не е освободен от задължението да докаже по безспорен начин, че е претърпял такива вреди. Те трябва да бъдат установени с конкретни доказателства по делото, а не с общи твърдения и термини, тъй като за всеки човек те са индивидуално определяеми и съдът не може да предполага тяхното наличие.

Съгласно чл.4 ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички - както имуществени, така и неимуществени, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Цитираната норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. В доказателствена тежест на ищеца е да установи наличието на причинна връзка между претърпените неимуществени вреди и конкретния незаконен акт. Причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. За установяването на причинна връзка между вредите и незаконния акт са допустими всякакви доказателствени средства, вкл. и свидетелски показания. В настоящия случай, както се посочи по-горе, от страна на ищеца се ангажираха съответните доказателства /писмени и гласни/, чрез които се установиха по безспорен начин изложените в исковата молба твърдения за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в негативни преживявания.

Настъпването на неимуществените вреди се доказва по безспорен начин от събраните по делото свидетелски показания, преценени в съвкупност с останалите доказателства. От същите се установява, че ищецът е претърпял твърдените от него неимуществени вреди, същите доказват по безспорен начин изложеното в исковата молба. Съдът ги кредитира свидетелските показания като верни, безпротиворечиви, логични, последователни и кореспондиращи със събраните по делото писмени доказателства. Логично и житейски оправдано е, след като не е получавано две години трудово възнаграждение, а това води като последица намален размер на получаваната пенсия за осигурителен стаж и възраст, това да доведе до крайно разочарование и демотивация. Безспорно от свидетелските показания по делото се установи, че ищецът е претърпял в процесния период трайно негативно засягане на психиката си, претърпял е житейско и професионално неудовлетворение, чувство за срам и ощетеност. Конкретните негативни преживявания на ищеца, подробно изложени, се характеризират с такъв интензитет и продължителност, и действително същите следва да се квалифицират като неимуществени вреди.

Следователно при наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда, исковата претенция за причинени неимуществени вреди като основателна и доказана следва да бъде уважена. Предвид чл.52 ЗЗД Съдът, като отчита причинените на ищеца неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, намира, че по справедливост му се дължи обезщетение в размер на 3 000 лв.

Съдът намира предявените икове за основателни и доказани, и същите следва да бъдат уважени /в този смисъл Решение № 7096 от 11.06.2021 г. на ВАС по адм.дело № 894/2021 г., във връзка с аналогичен случай за присъждане обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди вследствие на дискриминация, установена с Решение № 186/07.06.2017 г. на КЗД/.

Съдът намира за основателна претенцията на ищеца за присъждане на законната лихва върху претендираните суми, считано от 18.09.2019 г., момента на влизане в сила на Решение № 186/07.06.2017 г. на КЗД, с което е установено дискриминационното третиране спрямо ищеца, до окончателното изплащане на претендираните суми. Съгласно СИЕ дължимата законна лихва е изчислена именно от датата на влизане в сила на решението на КЗД – 18.09.2019 г. до датата на подаване на исковата молба. Размерът на дължимите лихви върху сумата, полагаща се възнаграждение за категория и длъжност, както и допълнително възнаграждение за работата на ищеца дължими за процесния период е в размер на 3 865.97 лв. Размерът на

дължимата лихва върху сумите за вещеве доволство, дължими за 2007 г. и 2008 г. от МВР, определена от вещото лице е в размер на 119.55 лв.

В този смисъл е и Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г., постановено по тълк.дело № 3/2004 г. по описа на ВКС, съгласно което обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда като унищожатели, а при нищожните - с констатиране нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Следователно от така определените моменти на изискуемост се дължи мораторна лихва. В тази връзка предвид основателността на главните искиви претенции, следва да бъде уважена акцесорната претенция за присъждане на законната лихва върху претендираните суми, дължима от 18.09.2019 г., датата на влизане в сила на Решение № 186/07.06.2017 г. на КЗД до окончателното изплащане на сумите.

По делото е направено искане за присъждане на разноски от страна на ищеца. От представения от ищеца списък на разноските по чл. 80 от ГПК и от исковата молба е видно, че от същия се претендират направени от него разноски в общ размер на 2 820 лв., от които 2 200 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, 590 лв. за депозит за СИЕ и 30 лв. за заплатена държавна такса.

От ответника по делото е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съгласно чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с материален интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв., адвокатското възнаграждение се определя в размер на 830 лв. + 3 % за горницата над 10 000 лв. В случая материалният интерес по уважената искова претенция за причинени неимуществени вреди е в общ размер на 29 668.14 лв. /имуществени вреди - 25 868.14 лв. за пропуснати ползи, 800 лв. претърпени загуби и неимуществени вреди в размер на 3 000 лв./, от което и на основание чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. следва, че минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение е в размер на 1 420,04 лв.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 2 020.04 лв. – разноски за производството, от които 10 лв. за държавна такса, 590 лв. за СИЕ и 1 420,04 лв. – адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част на исковата претенция.

Ответникът своевременно е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл.37 от Закона за правната помощ във вр.с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл.74, ал. 2 от ЗЗДискр. вр. чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд-С. град

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи - [населено място], [улица], да заплати на Н. Л. Л. от [населено място], [улица], вх.А, ет.4, ап.15, ЕГН: [ЕГН], следните суми:

Обезщетение за имуществени вреди под формата на претърпени загуби в общ размер на 800 лв. (осемстотин лева), от които 400 лв. за 2007 г. и 400 лв. за 2008 г., представляващо неосигурено вещеве доволствие за 2007 г. и за 2008 г., ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от 18.09.2019 г. до окончателното й изплащане;

Обезщетение за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи в размер на 25 868.14 лв. (двадесет и пет хиляди осемстотин шестдесет и осем лева и 14 ст.), представляващо неизплатени трудови възнаграждения за период от 28.11.2006 г. до 07.01.2009 г., ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от 18.09.2019 г., до окончателното й изплащане, като ОТХВЪРЛЯ исковата претенция за разликата над 25 868.14 лв. до размера на

претендираната сума 26 002.14 лв.;

Обезщетение за неимуществени вреди в размер на сумата от 3 000 лв. (три хиляди лева), изразяващи се в морални болки и страдания, професионално и житейско неудовлетворение, чувство на срам и ошетеност, подронен авторитет пред колегите от международната полицейска мисия, накърнено човешко достойнство и граждански права, психически стрес и безпокойство, за периода от 28.11.2006 г. до 07.01.2009 г., ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от 18.09.2019 г., до окончателното ѝ изплащане, всичките претърпени вследствие на по-неблагоприятно третиране на ищеца Н. Л. Л., в качеството на държавен служител на Министерството на вътрешните работи по време на участие на мисия на ООН в К. от Министъра на вътрешните работи в качеството на орган по назначаване, в сравнение с държавните служители на същото ведомство, чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски в намален размер, представляващо пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. по признак "обществено положение" и нарушение на чл. 6 от ЗЗДискр., които обстоятелства са установени с влязло в сила Решение № 186/07.05.2017 г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи - [населено място], [улица], да заплати Н. Л. Л. от [населено място], [улица], вх.А, ет.4, ап.15, ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 2 020.04 лв. (две хиляди и двадесет лева и 4 ст.).

ОСЪЖДА Н. Л. Л. от [населено място], [улица], вх.А, ет.4, ап.15, ЕГН: [ЕГН], да заплати на Министерството на вътрешните работи - [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: